

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Nouredin til Aladdin

Citation: Baggesen, Jens: "Nouredin til Aladdin", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid78086.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Noureddin til Aladdin.

Til Digteren Adam Øhlenschläger, i Paris.
Kiøbenharm, d. 14de Nov. 1806.

"Du har da fundet den, min *Adam!* den, jeg søgte
"Med Alvors dybe Grubien, med
"Utrættelig Arbeidsomhed,
"Fra Sol gik op, til Sol gik ned,
"Blandt Torne og Tidsler, i blodige Fied,
"Med glødende Pande, med strømmende Sveed,
"Mens Hindring og Fare min Stræben forøgte!
"Du har da fundet den, jeg søgte,
"Fra Sol gik ned, til Sol gik op,
"I Afgrundens Skiød og paa Klippernes Top,
"Med frysende Hierne,
"Ved Glimt af vor Nordpols bestandig urokkede Stjerne,
"Med iisnende Bryst,
"Ved Smiil kun af Maanens veemodigen vextende Lyst,
"Allene, blandt Skygger, ufavnet, ukyst,
"Hvor alt i Naturen var tyst -
"Ja! du har fundet den, jeg klarlig skued
"I hver en Slum, i hver en vaagen Drøm,
"Naar varm af Andagt, skjønheddrukken, øm
"Af kiælen Elskov, henrykt, Siælen lued
"I sin Begeistrings underfulde Strøm,
"Skjøndt Død i hvert et Bølgeslag den trued -
"Ja! du har fundet den, jeg sttrred paa
152 "Bestandig, mellem alle Livets Dampe:
"Den gamle, hellige, forunderlige Lampe,
"Som i Naturen dybt nedgravet laae,
"Og sem jeg arme Troid, med bundne Hænder,
"Ei kunde naae.

"Med Fryd, min *Adam!* jeg dit Fund erkiender.
"Og skjøndt du sandt, hvad du har aldrig søgt,
"Som Lykken eene findes kan, i Blinde;
"Skjøndt du, naar jeg har gravet, kun har spøgt;
"Og skjøndt du, som et Barn, end staaer derinde
"Blandt Underjordens diamantne Træer,
"Din Undergang endnu, som forhen, nær,
"Endnu fortryllet meer af Hulens falske Glimmer,
"Med Himmellampen i din Haand,
"End af dens ægte, fast umærkelige Skimmer,
"End ei, som jeg, erkiendende dens Aand;
"Skjøndt, hildet end af Barnets Ledebaand,
"Blandt Middelaldrens Hvelvinger og Buer,
"Du famler efter Liv i Sølvets Muld,
"Ambrosia i æbledannet Guld,
"Og Nektar i saphirne Druer;
"Skjøndt du er end det Brogede for huld;
"Skjøndt du har fyldet alle dine Lommer
"Med Schlegelpærer og med Tieckske Blommer,
"Og propper Buxefikken alt for fuld
"Af Göthes underjordiske Granater,
"Imens din skjønnede runde Hattepuld
"Fiirkantes af et Calderonsk Theater -
"Skjøndt Lampen du med Haan har puttet i
"Belæsselsen af alt det andet Skramlerie -
"Skjøndt, havde du betænkt dig meget længe,
"Du maaskee ganske havde ladt den hænge -

"Saa dog - du har den eengang - og dens Aand
"Er din, min *Adam!* og din Ven, som ledte
153 "Forgiæves efter den og, mens du spøgte, svedte,
"Med Vellyst rækker dig sin Haand.

"Aladdin Adam Øhlenschläger!
"Noureddin Baggesen, ukiendt med Svig,
"Uegennyttig, umisundelig,
"Froe, hos sin Ven at see den Skat, han ønskede sig,
"Opkalder dig:
"Aladdin Adam Øhlenschläger!
"Ved Lampen! ved Naturens Tryllebaand!
"Ved Lampen! ved den aldrig seete Haand!
"Ved Lampen! ved den Piil, som saarer og som læger!
"Ved Lampen! og ved Lampens Aanders Aand!
"Stig op as Hulen under Jorden!
"Hør Luftens rene Storm og Himlens høie Torden!
"Slæng bort de gamle Ledebaand!
"Kast bort de tydske Snurrepiberier!
"Behold kun Lampen i den ene Haand,
"Og ræk din Ven den anden! - Stormen tier,
"Og Tordenen forstummer - Soles Sang
"Opkalder dig, i alle Stjerners Klang,
"Til Lampens Aanders høie Harmonier!
"Stig op! stig op!
"Høit! høiere! til Bierget! til dets Top!
"Der sæt dig, Lykkelige! ved min Side!
"Og jeg, som ikke Lampen bar, men veed
"Om Lampens Brug og Lampens Aand Beskeed,
"Vil lære dig, dens Kobberrust at gnide!" -

Saa raabte dig min hele Siæl,
Saa tonte dig mit fulde Hierte,
Sophias Broder! da jeg (skiøndt en fæl
Og skummel Tvivl endnu mit Bryst fortærte)
Din dybe Gang, med tydske Rangler paa,
I Morgenlands Vidunder Huler saae,
154 Og skimted dig i Eddas Mørke spøge
Blanbt Norges Graner og blandt Herthas Bøge;
Og, følgende med stadigt Blik dit Fied,
Dig øined nær det, underfulde Sted,
Hvor Lampen, jeg har søgt, laae gravet ned.
Hvor fulgte jeg dig paa de vilde Gange
(Fra første Gang, jeg saae dig, var jeg din;
Og hver Triumf, du nød som Digter, min!),
Nu fuld af Haab, nu tvivlende, nu bange!
Hvor zittred jeg, mens dine mange lange,
I Alskens Toner stemte vilde Sange
Mig døvede, ved næsten hvert dit Skridt -
Til endelig jeg saae dig, midt i Dampen,
Imellem Gøglelys dig nærme Lampen!
"O!" raabte jeg - og græd - og slængte hen
Min, ak! af ingen Aand adlydte Pen -
"Nu griber han - nu har - nu har han den -
"Nu har han Lampen! Allah være lovet!
"Vel har jeg træullet, medens han har sovet;
"Men ligemeget! hans Letsindighed
"Er mere værd i Lampens Konges Øie,
"End al min Tanke, Sindighed, og Møie:
"Jeg vil mig over hans Triumf fornøie!
"Mig venter andensteds en anden Salighed." -

Du hørte dybt i Hulen et mit Raab -
Du gik belæsset med de tunge Steene
Din Gang i tusind og een Nat allene;
Dog steg nu alt med hvert dit Trin mit Haab,

Alt som du hæved dig, og - Under over Under! -
Ei meer en rød og hvid, glathaget Dreng,
Der efter alle Frugter greb i Fleng,
Men alt en Mand med Skiæg, jeg saae dig, i Vaulunder,
Ved Hielp af gamle Mimers egen Stav
At velte Steenen fra din mørke Grav
155 Med vældig Kraft. Ei fandt jeg længer nødig,
At hielpe dig; min Arm var overflødig:
Knap var du med den hele Krop
Af Hulens Aabning kommet op,
Saa skued jeg dig, henrykt, selv at gnide
Din underfulde Lampes rette Side,
Og høi og herlig stod du, med et Hop,
Som *Hakon Jarl* paa Fieldets Top.

Vær hilset her, hvis ei mit Qie svigter,
Hvis du bevarer dig for Fald,
Vær hilset af den ældre Broder-Skiald,
Med høie Bifaldshymners Jubelskrald,
Som Danmarks Melpomenes største Digter!

Forlad, min *Adam!* at et Oieblik
Jeg tvivled om din Seier, trods den Styrke,
Du fremfor tusind andre fik,
Til Aandernes Natur i Shakespear's Spor at dyrke;
Fordi jeg længe fandt dig ei
Paa den af Grækenland og Evigheden
Erkiendte Kunstens rette Vei!
Jeg dig tilgiver, stolt beskeden,
Engang at have ærgret dig
Derover, at du nogensinde mig
Har kunnet holde for endog en lille Digter.
Jeg kunde svare dig: saa langt vi troe
At kunne øine begge to,
Os begge to maaskee vort Qie svigter;
Men dette svarer jeg dig ei -
Ved hvad jeg grundet paa, ved alt, hvorpaa du grunder!
Ved Emma! ved Aladdin og Vaulunder!
Ved Hakon! og ved Parthenäis! nei!
Vi to, hvis og erkiendt af ingen anden,
Erkiende, skatte, føle dybt hinanden:
156 Dit Øie straalere Castors Ild i mit;
Mit Blik henlyner Pollux Glands i dit.
Er dit og mere vildt, mtt mere blidt at skue,
Saa tindre begge dog af Himlens rene Lue!
Naar hver sin Yndlingslæser drømmer sig,
Den eene, som opveier Millioner,
Og Guden i vort Bryst, som over Mængden throner,
Med Sangens Jødepublikum forsoner,
Jeg tænker dig, og du erindrer mig;
Og Rosen i den Krands, os Danmarks Døttre binde,
Os begge rækkes af den samme Læserinde.

Modtag, med dette Broderkys, min Haand!
Og glem de blinde Puf, vi gav hinanden,
Miskiendende hinandens Aand,
Et Øieblik forledt af Fanden,
Der, dum og nedrig, gierne sætter Splid,
Saasnart han seer sit Ram, imellem Vid og Vid,
Og fører selv Guds egen Søn paa Randen
As Stoltheds og Forfængeligheds Dyb,
Selv Himlens Herre hviskende sit: "*Kryb!*"

Trods ham og alle hans, vi elske vil hinanden,
Som Castor og som Pollux elskte sig,
Jeg vixelviis i Himmelen med dig,
Du vixelviis i Helvede med mig,

Jeg glad med Ynglingen, du froe med Manden;
Og Lygtemændene, sont under vore Fied
Opklavre, sparkende hinanden ned,
See, høit paa Toppen, studsende derved,
Aladdins og Nouredtns Fred,
Og gaae ved dette Særsyn fra Forstanden!

Hvor dybt, min *Adam!* føler jeg dit Savn
Her i mit Haabs og min Erindrings Havn!
157 Snart iler jeg til dig og til en elsket Mage,
Fra Hiemmet og dets beste Blomst, tilbage
Til Aanders Helvede, til hint *Paris*,
Som *Hun* og *du*, trods al dets tomme Huulhed
Og al dets ydre Skals forgyldte Fuulhed,
Mtg ville danne til et Paradiis.
Der skal du af min glade Læbe høre,
Hvad i et Brev jeg ei kan heelt udføre -
Der skal jeg, i din Favn, fortælle dig,
Hvad Salighed jeg troer der venter mig,
Naar jeg har kæmpet alle mine Kampe!
Dig vinker i din Lampes Aanders Dands
Paa Fieldets Tinding Evighedens Krands;
Jeg vandrer end, skiøndt et blandt Dalens Dampe,
Forsigtig, varsomdristig, uden Lampe;
Min Gang mod Banens store Maal er seen,
Men stadig, lige, tryg, paa begge Been.
Dog hvad jeg finder, efter mange Kampe
(Ifald jeg ellers finder een),
Det bliver neppe den *forunderlige Lampe*,
Men ventelig *Vaulunders Steen*.